

беше готова и Горнака не го свърташе в кржчмата.

Клюмне ли слжнце на залез и пред кржчмата хвжрлят сянка брястове, Горнака ще подлей пред входа да се разхлади и сяда на своя триножник нивята от далеч да гледа.

На високо е кржчмата на Горнака и на широко стигат очите. Чак до предяла стига погледа. По падини и низини зелнали се нивята, по синури засинел гороцвет, а в небето запели чучулиги — да се ненарадваш.

Горнака изгледва нивята, вслушва се в чучулигите и немой да се насити.

Само онзи, който от детинство живеи с радостите, що дават нивята, знае какво е на душа, кога нивите вратенят. А кога скласят нивите и привечер ги огрее слжнцето, и лек вечерник ги на вжлни подгони — тогаз Горан Горнака ставаше като пиян. По часове седеше сам на триножничето, гледа нивята как се вжлнуват и дочуваше, че класовете потайна приказка нашепват . . . Хубава, мила приказка: омайна, като детски сжн и чаровна като песен слушана от далеч. Тая приказка му разправяше за дивно хубавото през дни на младини, за непостигнати желания и за тайните на човешките блянове.

Колко години Горан Горнака по туй време тази приказка е изслушвал и пак я слушаше в унес. Толкова години, а сякаш, че вчера бе.

— Цели трийсет години! — вжджхна Горнака.

Кога се минаха трийсет години от как за пржв пжт е чета по Загоре отиде! Като че вчера бе! И макар че бял кждрец на чело му се изви—струваше му се, че е още млад, защото тжгата на старостта му беше незнайна.

Наближи ли време за жетва пак тжй му пламват черните очи, както бе в пжрви години; чуе ли чучулига да пее над вратенели класове — едрата му снага незнайна сила осеня и седне ли на триножник, по стар навик пржстите му подвиват буйни мустаци, па като приглади с длан още гжста коса — запушва цигара и волно отпуца поглед по ниви и гори.

Пушейки цигара след цигара, слуша какво му нашепват нивята и мисли по онова, що е било някога

.
Не беше като другите селени Горнака, та и кржчмару-